

Cod ECLI ECLI:RO:CABAC:2020:002.000595

Operator de date cu caracter personal nr. 3666.

Dosar nr. 113/103/2019

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA I CIVILĂ**

DECIZIE Nr. 113/2020

Ședința publică de la 18 Noiembrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Grefier

La ordine a venit spre soluționare apelul civil promovat de reclamantul [redacted], împotriva sentinței civile nr. 113/103/2019 pronunțată de Tribunalul Neamț în dosarul nr. 113/103/2019 în contradictoriu cu intimata-pârâtă [redacted] comuna [redacted] reprezentată prin primar.

Desfășurarea procesului s-a înregistrat prin mijloace tehnice audio potrivit art.231 Cod pr. Civilă.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile.

Curtea dispune lăsarea cauzei la a doua strigare, în eventualitatea prezentării părților.

La reluarea cauzei, la apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile.

S-a expus referatul oral al cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței că:

- procedura de citare legal îndeplinită;
- în cauză s-a solicitat judecata în lipsă – fila 8 dosar.

Nefiind alte cereri de formulat și/sau excepții de invocat, văzând că s-a solicitat judecata în lipsă, Curtea rămâne în deliberare și pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendarea prezentei cauze.

C U R T E A

- deliberând -

Asupra sesizării pendinte Curtea reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Neamț, sub nr. 113/103/2019 din data de 06.06.2019, reclamantul [redacted] a chemat în judecată pe intimata [redacted] **comunei [redacted] ,prin Primar**, pentru ca în contradictoriu cu aceasta și pe baza probelor administrate să se dispună încadrarea reclamantului în condiții speciale de muncă în procent de 100% începând cu data de 04.12.2006 și implicit obligarea pârâtei la emiterea dispoziției de încadrare în condiții speciale de muncă începând cu data de 04.12.2006.

În fapt, reclamantul a arătat că are calitatea de șef de serviciu în cadrul [redacted] pentru [redacted] din comuna [redacted] conform contractului individual de muncă nr. [redacted] din 04.12.2006. Potrivit prevederilor art. 38 alin. 1 din Legea 307/2006, personalul angajat al serviciilor de urgență voluntare se încadrează în condiții de muncă similare personalului de urgență profesionist. Deși activitatea desfășurată de reclamant în îndeplinirea sarcinilor de serviciu presupune intervenții de maximă urgență în scopul salvării de bunuri și vieți omenești implicând factori de risc ridicat și deși s-a adresat pârâtei în repetate rânduri să întreprindă demersurile necesare pentru a putea beneficia de prevederile art. 38 alin. 1 din Legea 307/2006, încadrarea în condiții speciale nu a avut rezultatul dorit.

De asemenea, potrivit art. 2 din capitolul II din Ordinul MAI nr. 283/01.07.2002,

privind încadrarea personalului militar în condiții deosebite, speciale și alte condiții specifice cadrelor militare în activitate, cadrele militare care desfășoară efectiv activități în locuri de muncă prevăzute de anexa nr. 2 la H.G. 1294/2001, sunt încadrate în condiții de muncă prin ordin de personal odată cu numirea acestora în funcții.

Potrivit dispozițiilor art. 33 din Legea 307/2006, principalele atribuții pe care le au serviciile de urgență voluntare sunt identice cu cele de la punctul II din anexa nr. 2 la H.G. 1294/2001, fiind încadrate în condițiile speciale de muncă, activitățile de intervenție la stingerea incendiilor, acțiunile de salvare evacuare și protejare a oamenilor, animalelor și bunurilor, aflate în pericol, acțiunile de limitare și înlăturare a urmărilor accidentelor și calamităților naturale precum și la activitățile de urgență medicală și de protecție civilă. Având în vedere similitudinile dintre activitățile celor două servicii de urgență profesionist și voluntar, și locul de muncă al reclamantului ar trebui încadrat în condiții speciale.

În copie au fost depuse o serie de înscrisuri: carte de identitate, certificat de naștere, diploma de licență aviz șef serviciu de urgență, certificat de absolvire a studiilor pentru funcția de șef serviciu voluntar situații de urgență, contract individual de muncă, fișa postului, hotărârea nr. 10/25.01.2019, dispoziția nr. 46/31.01.2019, dispoziția nr. 518/04.12.2006, hotărârea nr. 53/02.12.2005, practică judiciară.

Pârâta nu a depus întâmpinare și nici nu a solicitat administrarea vreunui probatoriu în apărare.

Prin sentința civilă 592/14.11.2019 a dispus respingerea acțiunii precizată formulată de reclamant, ca inadmisibilă.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că reclamantul, angajat al în funcția de ș.s.v. pentru s.u. prin prezenta cauză a solicitat încadrarea activității sale în condiții speciale de muncă începând cu data numirii sale în funcția de șef serviciu voluntar pentru situații de urgență, motivat de considerentele legale conform cărora, serviciile de urgență profesionale beneficiază de încadrări în condiții speciale de muncă potrivit Ordin MAI nr. 283/2002 și potrivit H.G. 1294/2001.

Tribunalul a respins ca inadmisibilă acțiunea de față motivat de următoarele considerente:

Potrivit deciziei RIL 12/2016 în interpretarea dispozițiilor legale în materia acordării condițiilor speciale sau deosebite de muncă s-a reținut că acest tip de acțiuni, respectiv de constatare a condițiilor speciale de muncă nu sunt deschise, atunci când nu sunt întrunite condițiile cumulative privind înscrierea activității și a unității angajatoare în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 226/2006 și, respectiv, în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

În baza art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, care prevede posibilitatea reevaluării încadrării locurilor de muncă în condiții speciale, periodic, din 5 în 5 ani, a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 1.284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările ulterioare. Potrivit acestui act normativ, procedura de reevaluare se aplică doar locurilor de muncă ce îndeplinesc cumulativ criteriile din art. 3 alin. (1), dintre care primul criteriu este ca activitatea și unitatea în care se desfășoară să fie cuprinse în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, iar celelalte vizează menținerea condițiilor avute în vedere la acordarea avizului de încadrare. Procedura instituită prin noua reglementare conține o metodologie similară celei reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, ce presupune înființarea unei comisii de reevaluare care să stabilească, până la 30 septembrie 2013, la solicitarea persoanelor nominalizate (ce trebuia formulată până la data de 1 iulie 2013, în urma prorogării termenului prin Hotărârea Guvernului nr. 1.273/2012) prin hotărâre, menținerea sau

respingerea avizului de încadrare, hotărâre ce poate fi contestată în contencios administrativ.

Legiuitorul a optat pentru reglementarea imperativă și exhaustivă a locurilor de muncă cu condiții speciale și a unităților în care se găsesc acestea, renunțând la edictarea unor norme cu aplicabilitate generală în baza cărora orice unitate putea să își evalueze locurile de muncă. După cum rezultă din economia dispozițiilor ce reglementează încadrarea în condiții superioare de muncă, instanța nu se poate substitui organelor administrative, eludând procedura ce intră în competența acestora, pentru a recunoaște apartenența unor locuri de muncă la categoria celor aflate în astfel de condiții. În acest sens, dacă avizele emise pentru angajator, ce nu includ locurile de muncă ale reclamanților, nu au fost contestate în procedura administrativă prevăzută de art. 18 din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, cu modificările și completările ulterioare, iar ulterior, la instanța de contencios administrativ ori, după caz, în condițiile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, cu modificările și completările ulterioare, fie la Inspekția Muncii, fie direct, la instanța de judecată competentă, acestea se bucură de prezumția de legalitate. Absența acestor acte administrative prezumă că activitatea se desfășoară în condiții normale.

Instanțele de judecată nu se pot substitui partenerilor sociali și autorităților administrative cu atribuții în aplicarea legii, îndrituite să constate, în cadrul unei proceduri strict reglementate, condițiile concrete de muncă, situația medicală a lucrătorilor care au activat/activează în aceste locuri de muncă, să analizeze planul de prevenire și protecție întocmit de angajator pentru îmbunătățirea nivelului securității și al protecției sănătății lucrătorilor și să dispună, în final, încadrarea sau nu a unor locuri de muncă în condiții deosebite.

Cu atât mai mult, la reînnoirea avizului nu au vocație decât unitățile care l-au obținut în etapa precedentă.

În ceea ce privește încadrarea unui loc de muncă în condiții speciale, instanța nu se poate substitui organelor legislative, în condițiile în care, la expirarea perioadei de derulare a procedurii de încadrare a unităților și locurilor de muncă în condiții speciale, a fost edictată Legea nr. 226/2006, lege care nominalizează în anexă, limitativ, unitățile care dețin locuri de muncă și activități în condiții speciale, fiind indicate, în mod expres, locurile de muncă pentru care aceste avize au fost acordate.

După cum s-a arătat, spre deosebire de procedura de încadrare în condiții deosebite, cea care vizează condițiile speciale de muncă conține, suplimentar cerinței obținerii avizului, etapa de nominalizare, în anexa legii, a însăși unității care beneficiază de respectivul aviz.

Împrejurarea că locurile de muncă ale reclamanților ori, după caz, activitățile derulate de aceștia se regăsesc în anexa nr. 1 la Legea nr. 226/2006 reprezintă o condiție necesară, dar nu și suficientă pentru recunoașterea încadrării în condiții speciale de muncă, atunci când unitățile în cadrul cărora se află aceste locuri de muncă nu se regăsesc în anexa nr. 2 la lege, fiind necesară îndeplinirea cumulativă a celor două condiții.

Față de faptul că acestei situații i-a fost conferită o soluționare legislativă, neregăsirea unității în lista anexă a legii nu poate fi cenzurată jurisdicțional. O eventuală admitere a cererii ar echivala cu adăugarea la lege, prin completarea pe cale pretoriană a anexei nr. 2 cu alte unități și locuri de muncă ce ar îndeplini condițiile respective, constatate pe cale judecătorească, ceea ce echivalează cu crearea unei norme juridice pe calea interpretării și cu depășirea atribuțiilor puterii judecătorești.

În ambele situații, chiar dacă activitatea se regăsește în lista celor nominalizate ca fiind desfășurată în condiții deosebite/speciale, aceasta nu echivalează cu recunoașterea de jure a fiecărui loc de muncă în care se desfășoară o atare activitate ca aparținând categoriei condițiilor deosebite/speciale de muncă, o astfel de recunoaștere operând doar în urma validării încadrării prin procedura administrativă descrisă de actele normative menționate anterior, finalizată cu obținerea avizului, respectiv cu nominalizarea unității în anexa legii. În

această situație se încadrează și reclamantul prin prevederile Legii 307/2006 art. 38.

Prin urmare, dacă unitatea nu a obținut avizul de încadrare conform art. 38 din Legea 307/2006 și, ca urmare a acestei situații, nu s-a exercitat de către persoana interesată calea de atac administrativă prevăzută de lege, respectiv nu a fost înscrisă în anexa nr. 2 la Legea nr. 226/2006, un salariat al acestei unități nu are deschisă o acțiune la instanța de drept comun pentru a obține, prin eludarea căii speciale, beneficiul ce urma a fi acordat în procedura administrativă prin emiterea avizului pentru acel loc de muncă sau înscrierea unității cu locul de muncă respectiv în anexa legii.

Încadrarea locurilor de muncă în condiții superioare de muncă era de competența autorităților administrative, competență ce se exercita prin emiterea și, după caz, refuzul de emitere a avizelor ori de reînnoire a celor deja acordate. Aceste acte administrative tipice ori asimilate, după caz, erau supuse controlului de plină jurisdicție din partea instanțelor de contencios administrativ prin care se putea sancționa pasivitatea ori neglijența angajatorului și/sau a reprezentanților angajaților de a iniția și derula procedura pentru încadrarea locurilor de muncă ale angajaților în condiții deosebite.

De asemenea, în ipoteza pasivității angajatorului de a declanșa procedura de încadrare în condiții deosebite, potrivit art. 3 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003, cu modificările și completările ulterioare, sindicatele reprezentative, reprezentanții angajaților în cadrul comitetului de securitate și sănătate în muncă ori responsabilul cu protecția muncii aveau posibilitatea de a sesiza inspectoratele teritoriale de muncă pentru verificarea locurilor de muncă în interiorul termenului-limită prevăzut de metodologie în acest sens.

Împotriva sentinței a formulat apel reclamantul care a invocat, în esență, că sunt incidente în speță dispozițiile art. 31 alin. 1 și art. 38 alin. 1 din Legea 307/2006, ale HG 1025/2003 și dispozițiile art. 2 alin. 2 din Ordinul MAI 283/2002.

Din oficiu, instanța a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu problema de drept ce face obiectul apelului.

Cu privire la sesizare a formulat concluzii doar apelantul care a solicitat respingerea sesizării apreciind că nu există neclarități în privința aplicării textelor de lege invocate.

S-a arătat că prin abrogarea OG 60/1997, începând cu 22 iulie 2006 nu mai este necesară parcurgerea vreunei proceduri prealabile în sensul HG 261/2001 și HG 1025/2003.

Asupra admisibilității sesizării

Este de principiu că potrivit practicii completurilor pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă condițiile de admisibilitate ce se cer a fi întrunite sunt următoarele:

1. existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;
2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
3. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;
4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Cu privire la primele două condiții, Curtea constată că sunt îndeplinite întrucât cauza se află pe rolul C.A. Bacău ca instanță competentă să judece în apel cauza în ultimă instanță (față de dispozițiile art. 214 din legea 62/2011 așa cum a fost modificat prin Legea 76/2012).

Și cu privire la cea de-a patra condiție Curtea apreciază că nu există o cauză de inadmisibilitate a sesizării, de vreme ce de lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluția în prezenta cauză.

În ce privește caracterul de noutate, Curtea apreciază că această condiție este îndeplinită, completului pendinte fiindu-i repartizată spre soluționare pentru prima oară o

cauză în care se pune în discuție această chestiune de drept, instanța supremă nefiind investită până la această dată cu un recurs în interesul legii sau în baza art. 520 C.Pr.Civ.

Opinia completului este în sensul că în ceea ce-i privește pe pompierii voluntari, aceștia nu sunt de plano încadrați în condiții speciale de muncă, ci este necesară parcurgerea procedurii prevăzute de HG 1025/2003, instanța neputând adăuga la lege, respectiv să constate încadrarea pompierilor voluntari în condițiile prevăzute expres de legiuitor pentru pompierii profesioniști.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

În temeiul art. 519 și 520 alin.1 din Legea 134/2010 republicată, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Art.39 alin.1 din Legea 307/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretat în sensul că încadrarea în concret a personalului angajat al serviciilor de urgență voluntare în condiții de muncă speciale se face în conformitate cu procedura prevăzută de H.G. NR. 1025/2003 sau prin aplicarea H.G. nr. 1294/2001 și a Ordinului Ministrului de Interne nr. 283/01.07.2002?

În temeiul art. 520 alin.2 din Legea nr. 134/2010 republicată suspendă judecata până la pronunțarea, în speță, de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică, azi 18 noiembrie 2020.

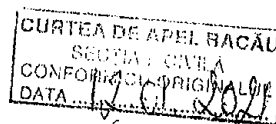
PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

PL. GREFIER,

, aflată în CO, semnează

Grefier șef secție

Red.sent.
Red.apel/28.12.2020
Tehnored./29.12.2020